

Gondolatok szülőknek... legyzetek a SZERETETRŐL

Iránytű

Kedves Szülőtársam!

Mi szülők sokszor úgy érezzük, hogy nem avatkozhatunk bele gyermekeink érzelmeibe, gondolkodásmódjába. Sokszor talán nem találjuk a hangot velük, hogy erről a témáról hogyan beszéljünk egymással. Nagyobb korukban talán még nehezebb.

Ezért sokszor gyermekeink úgy érzik magukat, mint Drew Barrymore, a híres amerikai színésznő, aki ezt mondta: „Csak sodródom a szerelem tengerén. Néha jól jönne egy iránytű, hogy eligazodjak.” (BEST magazin, 2009. július 17.)

Úgy gondolom, Isten csodálatos iránytűket adott a gyermekek számára: egy apát és egy anyát. De csak akkor lehetséges, hogy útba igazítsuk gyermekeinket, ha felvállaljuk az iránytű szerepét, ami biztos utat tud mutatni. Persze ehhez nekünk magunknak is a helyes és biztos úton kell járnunk. Hogy is tudnánk jó utat mutatni, ha még mi magunk sem tudjuk, mi a helyes út?

Ezért csodálatos az Úr Jézus kinyilatkoztatása: „Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, hanemha én általam.” (János 14,6)

Nagyon fontos hát, hogy mi magunk megtaláljuk a tökéletes utat, hogy gyermekeink ne vergődjenek úttalan utakon keresve a boldogságukat. Mert ha én, mint szülő megtalálom az Úr Jézus Krisztussal a béke és a boldogság útját, akkor a gyermekeimnek is meg tudom mutatni...

Bátorság

Sokszor a szeretet arra sarkall bennünket, szülőket, hogy véleményünket utköztessük gyermekünk véleményével. Hogy ne hagyjuk rájuk a rossz döntéseket, a rossz gondolkodásmódot annak reményében, hogy: ha nem szólunk egy-egy kritikus helyzetben, akkor legalább láthatjuk... vagy hazajár... A néma hallgatás az beleegyezés. Ezzel aláírjuk gyermekeink esetleg önfejű életvitelét, netán rossz baráti körét - aminek később nagyon rossz következményei lehetnek.

Mert ha megmondjuk gyermekünknek, hogy nem helyes elmenetelét, vagy megmondjuk, hogy baráti körét hogyan válassza meg... esetleg olyan programokat javasolunk neki, amik életkorának megfelelőek és testi épségét nem veszélyeztetik (Például: 16 évesen nem egy éjszakai mulatóban kell ülni hajnali egy órakor... vagy nem drogokkal teli diszkóba kell járni szórakozni hétfévente), akkor valóban szeretet szerint járunk el. Mert az Isten Igéje azt mondja: az igazság szabaddá tesz. Tehát: ha megmutatom gyermekemnek a helyes utat, akkor iránytű-szerepet töltök be az életében. Ehhez persze bátorságot kell venni nekünk, szülőknek, hogy ne féljünk gyermekünk bizalmának elvesztésétől... vagy attól, hogy esetleg azt mondják: öregesen, vagy nem modernül gondolkodunk ezekről a dolgokról. Nyugodtan hívjuk segítségül az Ige szavait, mert az Isten Igéje örökérvényű, és eleven, és tűz... Ha gyermekemmel a Biblia ígéiről tudok beszélni, akkor az ott marad benne, és jó felé fogja őt sarkallni.

Gyengeség

Virginia Satir amerikai pszichológus ezt mondta: „Napi négy ölelés kell a túléléshez, nyolc a szinten tartáshoz és tizenkettő a gyarapodáshoz.” Érdemes elgondolkodnunk, hogy hányszor öleljük meg gyermekeinket... Hányszor jut eszünkbe, hogy csak azért, hogy kifejezzük érzéseinket, átöleljük és karjainkban tartuk őket? Életkortól teljesen független az, amiről most beszélünk. A mai világban a szexualitás füledt leheletében (TV, internet, pornográfia, homoszexualitás, a reklámok ilyen irányú beállítása, kétértelmű mondatok, pillantások, a szexualitás képi megjelenítése...) szinte lehetetlen az érzelmeinket gyengéden kifejezni, mert az emberek rosszra gondolnak. Például megyek a nagy fiama az utcán kézenfogva vagy átölelkezve, és az emberek nem arra gondolnak, hogy a gyermekem mel sától... Mindezek arra akarják rávenni a szülőket, hogy megfosszák gyermekeiket a testi öleléstől, a pusztítól, a kézenfogástól, a simogatástól... ami normális szeretet-cselekedet egy családon belül szülő és gyermek között, vagy testvér és testvér közt (és ügyelünk is arra, hogy ez kicsi kortól kezdve ott legyen a hétköznapi életben). Ne fosszuk meg gyermekeinket a testi érintéstől, simogatástól, a szülői érintéssel is kifejezzük, mennyire szeretjük őt - ha eddig még nem tettük -, de a szeretetet könnyű megszokni! Ne adjuk fel! A kezdeményezés mindig a szülőnél van. Ha visszautasítanak, se hátráljunk meg: jó gyümölcs lesz!

Negatív STOP!

Hogyan nyilatkozunk gyermekeinkről? „A szeretet mindent elfedez, mindent hisz, mindent remél, mindent eltűr. A szeretet soha el nem fogy” (1Korintus 13,7-8).

Nagyon kell vigyáznunk, hogy hogyan nyilatkozunk gyermekeinkről. Mert ők azon mérik le önmagukat, hogy mi mit mondunk róluk - még a nagyobb gyerekek is. És ha kicsinyeink esetleg úgy csinálnak, mintha nem érdekelné őket a szülői vélemény: egy apának és egy anyának akkor is tudnia kell, hogy amit ő a száján kimond, az magvetés a gyermekek szívében. Ki fog kelni, és sokszorosat fog teremni. Szülei szavát a gyermek mélyen a szívébe fogadja, és azt tartja magára érvényesnek.*

Ezért negatív STOP! Semmi negatív jelzőt, rossz tulajdonságot ne aggassunk gyermekeinkre beszédünkkel! Pl.: „Milyen lusta vagy!”, vagy „Engedetlen vagy, hisztis vagy!”, „Buta vagy!”, esetleg: „Erőszakos vagy!”... Mert amilyen jelzővel illetjük gyermekeinket, azt ők elhiszik. Még egy fontos gondolat: hogy másoknak se beszéljünk így a gyermekeinkről. Se tanárnak, se ismerősnek, se barátoknak, se rokonoknak! Mert a szeretet mindent remél, és mindent elhisz! Elhiszi, hogy gyermeke meg fog változni, és elhiszi, hogy a jelentkező rossz tünetek NEM a végleges jellemvonások gyermeke életében. A szeretet eltűri gyermekek jelenlegi gyengeségeit, és tudja, hogy gyermeke ki fog ezekből jönni és meg fog erősödni. A szeretet soha el nem fogy. Nincs „utolsó csepp a pohárban”! Nincsen „sok van már a rovasodon”, vagy „elegendem van belőled!”. A szeretet soha el nem fogy! A szeretet mindig tud újakezdeni és akar is. Ez a legfontosabb. Az újakezdés mindig a szülők feladata. Soha ne a gyermekeinktől várjuk, hogy kezdjenek újat! Ha mi példát mutatunk - ők ebben is követnek, mint minden másban... Járjunk előttük jó példával!

* Ha egy érzelmi válságban vagy rosszat tesz gyermekünk, akkor nem az a megoldás, hogy áttalánosítunk, hanem világossá tesszük, hogy mi az, ami helyes lenne, és mi az, ami helytelen. Ilyen esetekben kérdezzük és megbeszéljük. Úgy értékeljük, hogy nem mi alkalmazzuk a dolgot, ha nem gyermekünk mondja ki, hogy szerinte mi helyes és mi nem helyes. Természetesen IRÁNYTÚ-szerepünket ilyenkor is betöltjük.

Beszélgetés

Mi szülők általában teli vagyunk az élet gondjával-bajával. Hogyan oldjuk meg a hétköznapok problémáit... milyen feladat vár még ránk... Most én is sokat gondolkodom ezen... nagytakarítást kellene csinálni itthon... De ezekben a pillanatokban mégis „mások” problémájával kell foglalkozni! Kik ezek a „mások”? Saját gyerekeink... mert nekik mi vagyunk az iránytű! Ha nem mondhatják el nekünk kérdéseiket, gondjaikat, kudarcaikat, vagy örömeiket, hogyan tudják feldolgozni azokat? Ha nem adunk nekik bölsejt, akkor magányosak lesznek, s előbb-utóbb más barátot keresnek! Mert mindenkinek szüksége van barátokra. De nem mindegy, milyen barátok veszik körbe az embert. Ha csak korosztály-barátok... ez olyan, mint amikor vak vezet világtalant. Milyen életbölcesség és élettapasztalat az, amit egy korosztálybeli tud nyújtani kortársának egy nehéz helyzetben? Ne engedjük bele féltett kincsünket, gyermekünket ezekben az útvesztőkbe! Adjuk oda az időnket és a fülünket gyermekeink problémáira, kérdéseire, élményeire! Ezáltal barátokká tesszük őket, és egy nehezebb, vagy súlyosabb élethelyzetben is lehetőségünk van segíteni rajtuk, mert hozzánk fognak fordulni! És boldog szülő az, aki első kézből hallja gyermeke örömét, bánatát, problémáját, kérdését...

A szeretet sebei

Sokszor szeretetből sebeket kell ejtenünk egymáson – mert a másik életét akarjuk megmenteni. Pont úgy, ahogy a következő történet ezt bemutatja nekünk...

Néhány éve Dél-Floridában, egy forró nyári napon Samy úgy döntött, hogy úszik egyet a házuk mögötti folyóban. Ledobta cipőit, ruháit, és kiszaladt a hátsó ajtón – hogy mihamarabb a hűvös vízbe ugorhasson. Vidáman lubickolt a vízben. Az önfeledt fürdésben nem vette észre, hogy amint ő a folyó közepe felé úszott, egy alligátor épp a part felé tartott. Samy apja, aki a kertben dolgozott, felfigyelt rá, hogy egy gonosz alligátor egyenesen a fia felé tart. Rémműlten rohant a vízhez, és közben torkaszakadtából ordított: „Samy, Samy, gyere ki! Gyere azonnal! Veszély, veszély!”

Apja hangját hallva a kislány aggódás fogta el, gyorsan megfordult, és a part felé úszott. De már túl késő volt. Amint elérte apja kezét a partnál, az alligátor is elérte őt. A partról az apa megragadta kislányát a karjánál fogva, pont abban a pillanatban, mikor az alligátor erős állkapcsával Samy lábaiba mart. Az apa és a krokodil erőharca indult meg – a gyermekért. Az alligátor erősebb volt az apánál, de az apa túl szenvedélyesen szerette a fiát ahhoz, hogy elengedje. Egy gazda épp arra vezetett autóján, és a felfigyelt a sikoltásokra. Magához vette a puskáját, és odarohant a folyópartra. Célzott és lelőtte az alligátort.

A kis Samyt azonnal beszállították a kórházba. A kislány több hetes kórházi ápolás eredményeképpen csodálatos módon életben maradt – úgy, hogy járni is tudott. A lábát hatalmas sebhelyek torzították az állat erőszakos támadása miatt. A karján pedig mély karmolások nyomai voltak. Apja a kétségbeesett erőfeszítés közben körmeit a gyermek húzába vágta, hogy megtartsa az ő szeretett fiát. Egy riporter – aki a borzalmas események után elsőként készített riportot a kislánnyal – megkérdezte: „Láthatnám a sebhelyeidet?” A fiú felhúzta a nadrágszárát és utána büszkeséggel így szólt a riporterhez: „De nézd a karjaimat! Nagy sebhelyek vannak a karjaimon is... Azért vannak, mert Apám nem engedett el!”